

HỒI 10

MẠO HIÊM LÊN TUYỆT CÁC

Yên tiệc còn chưa bắt đầu, bởi vì mọi người còn đang chờ một người, một người không thể thiếu sót.

Lục Tiêu Phụng rón rén bước vào. Diệp Linh mỉm cười đi theo sau lưng. Cô cười thật khoan khoái, nhưng chàng thì mặt mày có vẻ rầu rĩ. Chàng chỉ hy vọng không làm người khác chú ý đến mình, nhưng mọi người lại cứ chú ý đến chàng, cặp mắt mọi người đang nhìn chàng đăm đăm, nét mặt lộ vẻ kỳ quái.

Lão Dao Bả Tử nhìn chàng chăm chú. Lão ta nói:

- Người đến trễ.

Lục Tiêu Phụng nói:

- Tôi lạc đường... tôi...

Lão Dao Bả Tử chẳng thèm nghe chàng nói gì, lão nói:

- Nhưng ta biết người nghe tiếng chuông nhất định sẽ về lại đây. Vì vậy mọi người đều đang chờ người, đã chờ lâu lắm rồi.

Lục Tiêu Phụng gượng cười, ráng nói một tiếng:

- Thật ra mọi người bắt tất phải chờ tôi.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Hôm nay nhất định là phải chờ.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Lão Dao Bả Tử nói:

- Bởi vì hôm nay có đám cưới.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Đám cưới của ai?

Lão Dao Bả Tử nói:

- Đám cưới của người!

Lục Tiêu Phụng ngẩn mặt ra.

Chàng nghĩ không ra làm sao lão Dao Bả Tử mới đó mà đã biết rồi? Không lẽ đây là lão Dao Bả Tử sai khiến Diệp Linh đi làm sao?

Diệp Linh không mở miệng, chàng cũng không quay đầu lại, cũng không dám nhìn Diệp Tuyết đang ngồi bên cạnh lão Dao Bả Tử.

Diệp Tuyết này giờ cũng đang cúi đầu, cô cũng không nhìn tới chàng.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Nơi đây vốn chỉ có đám tang. Người đến rồi, đại khái cũng đem lại cho chúng ta một chút gì vui vẻ.

Giọng của lão biến thành khoan hòa, lão lại nói:

- Mọi người đều tán thành chuyện này, người và A Tuyết vốn là một cặp rất xứng đôi.

Lục Tiểu Phụng giật nảy mình lên:

- A Tuyết?

Lão Dao Bả Tử gật gật đầu nói:

- Ta đã hỏi nó, nó hoàn toàn nghe lời ta. Ta nghĩ nhất định người cũng không phản đối.

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra.

Diệp Linh sau lưng chàng đã la lên:

- Tôi phản đối.

Mọi người đều biến hẳn sắc mặt, không ai ngờ có người dám phản đối lão Dao Bả Tử.

A Tuyết cũng ngẩng đầu lên nhìn em mình kinh ngạc.

Diệp Linh đã đứng dậy, cô lớn tiếng nói:

- Tôi kiên quyết phản đối, chết cũng phải phản đối.

Lão Dao Bả Tử giận dữ nói:

- Vậy thì người mau mau đi đâu chết đi.

Diệp Linh không sợ hãi tí nào, cô nói:

- Tôi mà đi đâu chết đi, Lục Tiểu Phụng cũng phải chết theo tôi.

Lão Dao Bả Tử hỏi:

- Ai nói vậy?

Diệp Linh nói:

- Bất cứ ai cũng sẽ nói vậy, bởi vì tôi và y đã là vợ chồng sống chết có nhau.

Câu này càng làm cho mọi người kinh ngạc, gương mặt của Diệp Tuyết bỗng tái mét:

- Người đã lấy y rồi sao?

Diệp Linh cất cao đầu, cười nhạt nói:

- Đúng vậy, tôi đã lấy y rồi, tôi đã cho y hết tất cả những gì tôi có. Lần này coi như tôi đi trước chị một bước, y không thêm chị, nhưng y muốn tôi.

Cả người Diệp Tuyết run rẩy lên, cô nói:

- Người... người nói láo.

Diệp Linh khoác tay Lục Tiểu Phụng, nói:

- Tại sao anh không tự mình nói ra cho chị ấy biết đi? Tôi nói mỗi chữ đều là sự thật.

Mỗi tiếng cô nói ra như một mũi kim nhọn, chẳng cần Lục Tiểu Phụng mở miệng ra, mọi người đều biết chuyện này không giả dối tí nào.

Diệp Tuyết bỗng đứng dậy, đẩy cái bàn trước mặt đổ xuống, xông ra khỏi phòng không quay đầu lại.

Diệp Linh càng đắc ý, cô kéo tay Lục Tiểu Phụng bước lại trước mặt lão Đào Bả Tử, nói:

- A Tuyết là con gái nuôi của ông, tôi cũng vậy, tại sao ông làm chủ hôn cho tôi?

Lão Đào Bả Tử nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao chiếu ra, lão lạnh lùng nói:

- Các người nguyện ý làm vợ chồng với nhau suốt đời?

Diệp Linh nói:

- Dĩ nhiên là nguyện ý.

Lão Đào Bả Tử nói:

- Được, ta sẽ làm chủ hôn cho người, ba tháng sau, ta sẽ thân hành làm đám cưới cho các người.

Diệp Linh hỏi:

- Tại sao phải chờ đến ba tháng?

Lão Đào Bả Tử nói:

- Tại vì đó là lời ta nói, lời ta nói người dám không nghe sao?

Diệp Linh không dám.

Lão Đào Bả Tử nói:

- Trong ba tháng đó, các người hai bên không được gặp mặt nhau, ba tháng sau, nếu các người còn chưa thay lòng đổi dạ, ta sẽ để các người thành hôn.

Lão không đợi Diệp Linh mở miệng, đã phân phó Liễu Thanh Thanh:

- Ba tháng tới, ta giao Lục Tiểu Phụng cho bà.

Diệp Linh cắn răng, bỗng nhiên dậm chân một cái, xông ra ngoài. Cô xông tới cửa, lại quay đầu, hần học nhìn Lục Tiểu Phụng chăm chăm, nói:

- Anh nghe đây, anh mà đụng vào mụ đàn bà nào khác, tôi sẽ đi vụng trộm với một trăm tên đàn ông cho anh thấy, cho anh cảm đủ một trăm cái sùng.

Đại sảnh yên tiệc đã tan, Liễu Thanh Thanh sai nhà bếp của bà ta làm vài món ăn nhẹ.

Món ăn rất tinh trí, rượu cũng tuyệt hảo. Bà ta trước giờ là người rất biết cách hưởng thụ, bà ta cũng rất hiểu đàn ông.

Lục Tiểu Phụng không mở miệng, bà ta cũng ngồi bên cạnh yên lặng. Ly rượu của Lục Tiểu Phụng cạn rồi, bà ta lập tức rót đầy.

Cơm chưa đụng tới, nhưng rượu thì cạn rất nhanh.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc ngẩng đầu lên, nhìn bà ta chăm chú, chàng bỗng hỏi:

- Tại sao bà không mắng tôi một trận?

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Tại sao tôi đi mắng anh?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì tôi là một tên hỗn đản, bởi vì tôi...

Liễu Thanh Thanh không để chàng nói hết, bà ta dịu dàng nói:

- Anh không cần phải khó chịu cho tôi. Tôi lớn tuổi hơn anh, tôi vốn không có dã tâm lấy anh làm chồng, tôi chỉ muốn làm bạn của anh thôi.

Bà ta cười cười, cười phăng tình vụn lỏi:

- Chỉ cần anh nguyện ý, thậm chí tôi có thể làm người tình của anh nữa.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khỏ.

Nếu bà ta mắng chửi cho chàng một trận, không chừng chàng lại thấy dễ chịu một chút. Dù có bị tát một bạt tai, chàng cũng không màng gì.

Liễu Thanh Thanh lại nói:

- Nhưng tôi biết nhất định anh sẽ không dám mạo hiểm chuyện đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Mạo hiểm chuyện gì?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Mạo hiểm mọc sùng con quỷ nhỏ trước giờ nói gì làm đó.

Bà ta lại cười nói:

- Thật ra cô ta cũng chẳng thể coi là con quỷ nhỏ nữa. Cô ta đã mười bảy rồi.

Năm tôi mười bảy tuổi, tôi đã có chồng từ lâu.

Lục Tiểu Phụng lại bắt đầu ngồi uống rượu tù tì.

Liễu Thanh Thanh nhìn chàng uống mấy ly, bà ta bỗng hỏi:

- Anh đang nghĩ đến A Tuyết?

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Anh không nghĩ đến cô ta, tôi hơi lo lo cho cô ta một chút. Trước giờ cô ta hiểu thẳng lắm, và rất giữ thể diện. Hôm nay trước mặt mọi người bị mất mặt quá như vậy, chỉ sợ...

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi, hỏi:

- Sợ chuyện gì?

Liễu Thanh Thanh muốn nói, lại nhin lại. Thật ra bà ta cũng chẳng cần phải nói ra. Cái ý của bà ta bất kỳ ai đều không thể không hiểu.

Lục Tiểu Phụng bỗng cười nhạt nói:

- Nếu bà sợ cô ta đi chết đâu đó, là làm rồi.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô ta nhất định không phải là hạng đàn bà không hiểu chuyện, cô ta cũng chẳng có liên hệ gì với tôi.

Liễu Thanh Thanh không tranh biện. Bà ta nhìn ra Lục Tiểu Phụng đã có mấy phần ngà ngà, đã có mấy phần hối hận.

Chàng hỏi hận chuyện gì? Có phải là chuyện chàng đối xử Tây Môn Xuy Tuyết?

Hay là vì Diệp Tuyết?

Bất kỳ ai từ chối một cô gái như vậy cũng sẽ nhin không nổi phải hối hận.

Không chừng chàng chỉ bắt quá hối hận chuyện hôn sự giữa chàng và Diệp Linh, hai người thật tình không thể nói là một cặp lý tưởng cho lắm.

Liễu Thanh Thanh đang than thở trong lòng. Bà ta lại rót cho chàng một ly rượu, đêm đã khuya lắm, tỉnh táo quá lại hóa ra đau khổ, chỉ bằng say sưa là tốt hơn.

Vì vậy bà ta cũng rót cho mình một ly, bỗng nghe bên ngoài có tiếng người nói:

- Dành cho tôi một ly.

Người bước vào là Biểu Ca.

Liễu Thanh Thanh lạnh lùng nói:

- Từ lúc nào mà người nghĩ ta sẽ mời người uống rượu?

Thần tình của Biểu Ca rất kỳ quái, hô hấp cũng gấp rút, y gương cười nói:

- Tôi lại đây vốn không phải để uống rượu.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Vậy người lại đây làm gì?

Biểu Ca nói:

- Lại đây báo một tin.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Tại sao bây giờ người lại muốn uống?

Biểu Ca thở ra nói:

- Bởi vì cái tin này thật tình quá xấu.

Tin xấu đại khái làm người ta muốn uống rượu. Người nghe muốn uống, người nói lại càng muốn uống.

Liễu Thanh Thanh lập tức đưa ly rượu trong tay mình ra, đợi cho y uống xong rồi mới hỏi:

- Tin tức gì?

Biểu Ca nói:

- Diệp Tuyết đã và Thông Thiên Các.

Gương mặt của Liễu Thanh Thanh cũng lập tức lộ vẻ kỳ quái, một hồi thật lâu, bà ta mới quay mặt lại Lục Tiểu Phụng, chậm chậm nói:

- Lâm không phải là tôi, mà là anh.

- Thông Thiên Các là nơi nào vậy?

- Là một căn nhà bằng gỗ trên Thông Thiên nham. Thông Thiên nham là vách đá cao ở ngọn núi phía sau.

- Hình như tôi chưa từng thấy qua bao giờ.

- Dĩ nhiên là anh chưa thấy qua. Căn nhà gỗ ấy vốn tạm thời dựng lên thôi.

- Trong đó có gì?

- Không có gì cả. Chỉ có quan tài và người chết.

Người chết trong U Linh sơn trang chân chính chỉ có một người.

- Làm căn nhà gỗ vốn là để an bày linh cửu của Diệp Cô Hồng?

- Không phải là để đó... mà là để thiêu nó.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng đã chùn xuống.

Biểu Ca nói:

- A Tuyệt đến đó hình như là để chuẩn bị cùng mai táng một chỗ với anh cô ta, hỏa táng!

* * * * *

Màn đêm u ám, vách núi âm trầm, căn nhà gỗ nằm lẻ loi trên đầu ngọn núi, trong bóng đêm xem ra xám xịt đầy vẻ chết chóc.

Dưới vách núi là tảng đá bằng phẳng, ba người đang đứng đó, Hải Kỳ Khoát, Quán Gia Bà, lão Dao Bả Tử.

Gió núi mãnh liệt, gương mặt của ba người cũng âm trầm như bóng đêm.

Bốn bề chung quanh căn nhà gỗ đã chát đầy củi khô.

Lục Tiểu Phụng để Biểu Ca và Liễu Thanh Thanh đến hội họp với ba người đó, còn chàng thì dừng lại đứng ở xa xa.

Lòng chàng đang bấn loạn. Chàng phải tìm cách trấn tĩnh lại trước đã.

Liễu Thanh Thanh đang hỏi:

- Cô ấy vào bao lâu rồi?

Lão Dao Bả Tử nói:

- Đã lâu rồi.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Ai phát hiện ra cô ấy ở trong đó?

Lão Dao Bả Tử nói:

- Chẳng ai phát hiện cả. Nó nhả ta lại đây, nó kêu người canh giữ ở đây gọi ta đến bởi vì nó còn muốn nói cho ta một lời cuối cùng.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Cô ấy nói gì?

Lão Dao Bả Tử nắm chặt lấy hay nắm tay. Lão nói:

- Nó muốn ta tìm ra hung thủ, báo thù cho anh nó.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Đây là lời nói cuối cùng của cô ấy?

Lão Dao Bả Tử gật gù đầu, vẻ mặt càng nặng nề, lão buồn rầu nói:

- Nó đã chuẩn bị chết rồi.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Tại sao ông không vào khuyên nhủ cô ấy?

Lão Dao Bả Tử nói:

- Nó nói ta mà vào đó, nó sẽ chết ngay trước mắt ta.

Liễu Thanh Thanh không hỏi gì nữa. Dĩ nhiên cô cũng biết Diệp Tuyết là người ăn nói giữ lời, không những vậy, trước giờ còn không vì chuyện gì mà thay đổi chủ ý.

Gió càng lạnh, phảng phất như nghe có tiếng khóc vang lên từng trận.

Liễu Thanh Thanh nhìn không nổi, rùng mình lên một cái, nói:

- Không lẽ mình cứ thế mà nhìn cô ấy chết sao?

Lão Dao Bả Tử hạ thấp giọng nói:

- Ta đang đợi các người đến, không chừng các người cứu được nó.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Ông muốn chúng tôi rón rén lên đó?

Lão Dao Bả Tử nói:

- Các người hai người khinh công cao nhất. Thời lúc gió lớn nổi lên, A Tuyết sẽ không phát giát ra.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Sau đó rồi sao?

Lão Dao Bả Tử nói:

- Biểu Ca vòng ra đằng sau trước, phá đổ bức tường xông vào. Ta ở trước cửa chờ.

Nó thấy Biểu Ca, dù không xuất thủ cũng mở miệng ra cãi nhau. Bà sẽ xông vào ôm lấy nó.

Liễu Thanh Thanh trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Cách này không ổn thỏa lắm.

Lão Dao Bả Tử lạnh lùng nói:

- Bà còn nghĩ ra được cách nào hay hơn không?

Liễu Thanh Thanh nghĩ không ra, vì vậy bà ta đành phải lên núi.

Khinh công của bà ta quả nhiên không tệ tí nào. Biểu Ca cũng không kém gì.

Thật ra, cả hai người đều có thể coi như là cao thủ tuyệt đỉnh, vách núi năm sáu chục trượng, bọn họ trèo lên dễ dàng như chơi.

Trong căn nhà gỗ vẫn đang còn tối tăm yên lặng. Diệp Tuyết quả nhiên không phát hiện ra bọn họ đang làm gì.

Liễu Thanh Thanh vẫy tay ra hiệu, Biểu Ca vòng ra đằng sau, rồi tiếp theo đó...

“Ầm” lên một tiếng.

Căn nhà làm bằng gỗ ráp lại với nhau, muốn đập vách ra cũng không khá gì.

Nhưng tiếng ầm vang vừa nổi lên, lập tức có tiếng la thảm thiết. Giữa đêm khuya nghe thấy, rõ ràng vừa lê thê, vừa rùng rợn.

Trong bóng đêm phảng phất có ánh kiếm lóe lên, một người từ trên đỉnh núi rút xuống, té nặng nề trên mặt đất, nửa bên người máu me đầm đìa, chính là Biểu Ca.

Chỉ nghe có tiếng Diệp Tuyết từ trong gió vọng lại:

- Hoa quả phụ, bà còn không đi, tôi sẽ cho bà chết chung với tôi.

Giọng của cô vừa the thé, vừa nóng nảy.

- Bà tốt nhất là về nói lại với lão Dao Bả Tử, ông ta không muốn chết thêm nhiều người thì đừng kêu ai lên đây nữa. Trước sau gì tôi cũng nhất định không muốn còn sống ra khỏi nơi đây.

Chẳng cần phải Liễu Thanh Thanh chuyển lời, ai nấy đều nghe cô nói, rõ ràng từng chữ một.

Lão Dao Bả Tử nắm chặt hai nắm tay, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao chiếu ra từ chiếc nón, trừng trừng nhìn Biểu Ca, gằn giọng nói:

- Người là đồ đệ của Ba Sơn Cổ đạo nhân, trước giờ cứ cho mình là võ công giỏi lắm, tại sao bây giờ lại vô dụng thế?

Biểu Ca ôm chặt lấy vết thương trên vai, kẽ ngón tay máu tươi không ngớt rỉ ra, mồ hôi chảy ròng ròng xuống trán như hạt đậu.

Nhát kiếm đó hiển nhiên đã đả thương y khá nặng.

Một hồi thật lâu, y mới mở miệng áp ứng:

- Hình như cô ta đoán trúng phong phúc tôi sẽ làm gì, tôi vừa mới tông vào, thanh kiếm cô ta đã chờ sẵn ở đó.

Lão Dao Bả Tử bỗng ngẩng mặt lên, thở dài nói:

- Ta đã nói rồi, các người không bằng nó. Du Hồn đã chết, Tướng Quân trọng thương, ta thiếu đi một hai tay cao thủ, nếu mà thiếu thêm nó nữa...

Lão đập mạnh xuống đất một cái, hòn đá dưới chân lão đã bị vỡ vụn ra.

Chính ngay lúc đó, trong bóng tối bỗng có người nói:

- Không chừng tôi còn có cách cứu cô ta.

Người mới đến là Độc Cô Mỹ.

Lão Đào Bả Tử nói:

- Người có cách? Cách gì?

Độc Cô Mỹ cười cười nói:

- Chỉ tiếc tôi là một người lục thân bất nhận, dĩ nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đi cứu người ta.

Lão ta cười rất ti mỉ, lại giao hoạt. Lão Đào Bả Tử nhìn lão chăm chú một hồi lâu mới hỏi:

- Người có điều kiện gì?

Độc Cô Mỹ nói:

- Điều kiện của tôi rất đơn giản: tôi muốn có bà vợ.

Lão Đào Bả Tử nói:

- Người muốn ai?

Độc Cô Mỹ nói:

- Chị em họ Diệp, Hoa quả phụ, tùy tiện ai cũng được.

Lão Đào Bả Tử nói:

- Cách của người có hữu hiệu không?

Độc Cô Mỹ nói:

- Chỉ cần ông bằng lòng, là hữu hiệu ngay.

Lão Đào Bả Tử nói:

- Chỉ cần hữu hiệu, ta bằng lòng ngay.

Độc Cô Mỹ lại cười nói:

- Cái cách của tôi cũng đơn giản thôi, chỉ cần bắt Lục Tiểu Phụng trối lại đem lên núi, tôi sẽ chứng minh được y là thủ phạm đã giết chết Diệp Cô Hồng, bởi vì lúc đó tôi đang đứng bên cạnh nhìn. Diệp cô nương nghe tôi nói, nhất định sẽ nhịn không nổi, xông ra muốn báo thù cho anh của mình. Đợi cô ta giết Lục Tiểu Phụng xong, cô ta sẽ không còn muốn chết nữa.

Lão Đào Bả Tử yên lặng lắng nghe một hồi, bỗng cất tiếng hỏi:

- Không phải Lục Tiểu Phụng là người đem đến sao?

Độc Cô Mỹ cười nói:

- Lúc đó lương tâm của tôi chỉ bất quá ngẫu nhiên phát tác ra một lần thôi, không có mấy lúc tôi có lương tâm.

Lão Đào Bả Tử lại trầm mặc một hồi thật lâu, rồi chậm chậm gật gật đầu:

- Cái cách của ngươi nghĩ ra hình như cũng không tệ.

Câu nó đó vừa thốt ra xong, lão đã xuất thủ, bàn tay nhẹ nhàng quạt cho Độc Cô Mỹ một cái té mềm ra như bún dưới đất.

Độc Cô Mỹ la lớn:

- Cái cách đó của tôi không tệ, tại sao ông lại đánh tôi?

Lão Dao Bả Tử lạnh lùng nói:

- Cách thì không tệ, con người của ngươi lại quá tệ.

Lão xuất thủ lần thứ hai, Độc Cô Mỹ la lên hết nổi. Lão xuất thủ không nhanh lắm, cũng không nặng lắm, nhưng lại tuyệt đối chuẩn xác hữu hiệu.

Lục Tiểu Phụng vẫn còn đứng ở xa xa, lão Dao Bả Tử bỗng lướt lại vỗ vào vai chàng nói:

- Ngươi theo ta.

Phía sau núi càng tối mịt, đi đến chỗ tối, lão Dao Bả Tử mới ngừng lại, quay người đối diện với Lục Tiểu Phụng, chậm chậm nói:

- Cái cách của Độc Cô Mỹ vốn rất hữu hiệu như thế, tại sao ta không dùng nó?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ông biết tôi không phải là thủ phạm.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Không đúng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ông cũng rất cần tôi.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Đúng rồi.

Bọn họ hai bên đều biết mình đứng trước mặt đối phương hoàn toàn không phải nói láo, bởi vì bọn họ đều là những người không dễ dàng bị lừa gạt. Điều đó làm cho giữa hai người có một thứ thông cảm cơ hồ gần với tình hữu nghị.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Ta đã già rồi, ta hiểu được chuyện lương cơ mất đi, không bao giờ trở lại, vì vậy...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy ông cần tôi, bởi vì cơ hội của ông đã sắp đến rồi.

Lão Dao Bả Tử nhìn thẳng vào mặt chàng, lão chậm chậm nói:

- Ta cũng rất cần Diệp Tuyết, bởi vì chuyện lớn ta muốn làm đây, các người đều đã nằm trong kế hoạch, không thể thiếu đi được người nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông muốn tôi vào cứu cô ấy?

Lão Dao Bả Tử gật gật đầu nói:

- Trên đời này, nếu như còn có người nào cứu được nó, người ấy chính là người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Được, tôi đi, nhưng tôi cũng có điều kiện.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Người cứ nói:

- Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi muốn ông cho tôi hai mươi bốn tiếng đồng hồ, trong khoảng thời gian đó, tôi làm bất cứ điều gì, ông đều không được can thiệp vào.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Ta biết người làm gì trước giờ cũng thích làm riêng cách của mình.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Từ bây giờ trở đi, tôi không muốn bất kỳ ai ở lại đây nhìn thấy tôi làm gì. Chỉ cần ông bằng lòng, hai hôm nữa, tôi sẽ nhất định đem cô ta đến gặp ông.

Lão Dao Bả Tử hỏi:

- Lúc đó nó còn sống nữa không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi bảo đảm.

Lão Dao Bả Tử không suy nghĩ gì thêm:

- Ta bằng lòng.

* * * * *

Người đã bỏ đi cả, vách núi trở về âm ám. Căn nhà màu xám xịt trong bóng đêm lại càng giống như một oan hồn cô tịch.

Lục Tiểu Phụng đi ngược với chiều gió, gió vừa ẩm ướt vừa lạnh, cái nơi quỷ quái này tại sao lại cứ có sương mù mãi?

Còn chưa bước gần đến căn nhà lắm, trong nhà đã có tiếng Diệp Tuyết vọng ra:

- Ai đó?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô nên biết tôi là ai, tôi không thấy cô, nhưng cô thấy tôi.

Im lặng được một hồi, câu trả lời chỉ có một chữ:

- Cút!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô không muốn gặp tôi?

Câu trả lời vẫn là một chữ:

- Cút!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu cô không muốn gặp tôi, tại sao cô vẫn còn đang chờ tôi này giờ?

Trong là lại im lặng một lúc, Lục Tiểu Phụng lại nói tiếp:

- Cô biết sớm muộn gì tôi cũng sẽ đến, vì vậy cô còn chưa chết.

Chàng nói rất chậm, nhưng đi rất nhanh, bỗng nhiên đã đến trước cửa căn nhà gỗ:

- Vì vậy hiện tại tôi muốn đẩy cửa bước vào, lần này tôi bảo đảm chung quanh không có người nào khác.

Chàng đẩy cửa.

Trong căn nhà gỗ lại càng tối tăm u ám, có cặp mắt sáng rực nhìn ra, ánh mắt chứa đựng một biểu tình không sao miêu tả được, cũng không biết là bi thống, hay là thương cảm, hay là thù hận.

Lục Tiểu Phụng dừng lại xa xa, hỏi:

- Cô không có gì để nói với tôi sao?

Khóc lóc đã ngừng từ lâu, nhưng nèn mắt vẫn còn hoen ướt lệ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật ra, cô chẳng cần nói tôi cũng biết, cô làm vậy không phải hoàn toàn là vì tôi. Chỉ bất quá bởi vì cái thứ cô đòi, trước giờ chưa bị ai giành giật mất.

Trong bóng tối lại có ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, hình như là lưỡi kiếm.

Cô tính giết Lục Tiểu Phụng sao? Hay là chết trước mặt Lục Tiểu Phụng?

Lòng bàn tay của Lục Tiểu Phụng ướt đầm mồ hôi, giây phút này là khoảnh khắc trọng yếu nhất. Chỉ cần một chút sai lầm, hai người bọn họ ít nhất cũng có một người phải chết ở nơi đây.

Chàng nhất định không thể làm sai điều gì, nhất định không thể nói sai một chữ.

Trong bóng tối bỗng có tiếng của Diệp Tuyết vang lên:

- Tôi làm vậy chỉ vì trên đời này không có một ai xứng đáng để cho tôi sống vì họ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Còn có một người, ít nhất là một người.

Diệp Tuyết quả nhiên nhin không nổi, mở miệng hỏi:

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Phụ thân của cô.

Chàng không để Diệp Tuyết mở miệng, đã vội vã nói tiếp:

- Cha của cô còn chưa chết, tối hôm qua tôi còn gặp ông ta.

Diệp Tuyết bỗng cười nhạt, nói:

- Anh dựa vào đâu mà muốn tôi tin vào lời lẽ quỷ quái của anh?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây không phải là lời quỷ quái gì cả, hiện tại tôi có thể đem cô đến gặp ông ta.

Diệp Tuyết đã bắt đầu do dự:

- Anh tìm được sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trong mười hai tiếng đồng hồ, nếu tôi tìm không ra, tôi phụ trách đem cô về lại đây, cho cô yên tĩnh một mình mà chết.

Diệp Tuyết rốt cuộc đã bị đả động:

- Được, tôi tin anh thêm lần này nữa.

Lục Tiểu Phụng thở phào ra một hơi, nói:

- Cô nhất định sẽ không hối hận đâu.

Bỗng nhiên một tia sáng lạnh lóe lên, lưỡi kiếm lạnh như băng đã bức lại mí mắt, giọng của Diệp Tuyết còn lạnh hơn thế:

- Lần này anh mà gạt tôi, tôi sẽ cho anh và tôi cùng chết một lúc!

* * * * *

Hang núi tăm tối, khu rừng kỳ bí, đối với Lục Tiểu Phụng, tất cả đều không xa lạ gì, cũng như cô gái ở bên cạnh chàng vậy, có lúc tuy rất đáng sợ, nhưng lại có sức hấp dẫn không thể nào kháng cự được.

Lần này chàng không bị lạc đường.

Lúc chàng trở về, chàng đã chuẩn bị trở lại.

Diệp Tuyết đi lảng lạng một bên chàng, gương mặt trắng bệch, ánh mắt lạnh băng, hiển nhiên cô đã quyết tâm giữ một khoảng cách giữa hai người.

Nhưng trong khu rừng núi âm u tối tăm như thế này, bất cứ chuyện gì đều có thể bị thay đổi.

Bọn họ đã đi lâu lắm, trong gió vọng lại tiếng thở của vũng lầy.

Lục Tiểu Phụng bỗng ngừng lại, đối diện với cô:

- Tối qua tôi thấy ông ta ở một chỗ quanh quần đầu đây.

Diệp Tuyết hỏi:

- Hiện tại ông ta ở đâu?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không biết.

Bàn tay của Diệp Tuyết nắm chặt lại.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ biết ông ta đang ở trong vũng lầy trước mặt, nhưng chúng ta phải chờ đến trời sáng mới tìm được.

Chàng ngồi xuống:

- Chúng ta đợi ở đây.

Diệp Tuyết lạnh lùng nhìn chàng:

- Tôi đã nói rồi, lần này anh còn gạt tôi...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời cô:

- Trước giờ tôi chưa bao giờ gạt cô, không chừng chỉ vì tôi không chịu lừa gạt cô, vì vậy cô mới hận tôi như vậy.

Diệp Tuyết quay đầu đi, không nhìn chàng nữa, cặp mắt lãnh đạm mà mỹ lệ đó bỗng đượm đầy vẻ mệt mỏi. Cô quả thật đã quá mệt mỏi, người và trí óc đều rất mệt mỏi, nhưng cô kiên quyết không chịu ngồi xuống. Cô nhất định phải giữ cho mình tỉnh táo.

Lục Tiểu Phụng thì đã nằm ngay ra đám lá rụng mềm mại kia, nhắm chặt mắt lại.

Chàng nhắm mắt rồi, Diệp Tuyết bèn trừng mắt nhìn chàng, không biết đã được bao lâu, đôi môi của cô bỗng run rẩy lên, sau đó cả người cô đều đang run, hình như cô bỗng nhớ đến chuyện gì thật đáng sợ.

Cô dùng sức cắn chặt môi, ráng hết sức không ché lấy mình. Khổ nỗi, nơi đây quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức muốn làm người ta phát điên lên. Chuyện cô

đang nghĩ đến tẩu xảo lại là chuyện bất kỳ cô gái nào đều không thể chịu đựng được.

Cô bỗng xông lại đá vào ngực của Lục Tiểu Phụng một cái, gào lên nói:

- Ta hận ngươi, ta hận ngươi!

Lục Tiểu Phụng rớt cuộc mở mắt ra, nhìn cô kinh ngạc.

Diệp Tuyết thở dồn dập nói:

- Tối hôm qua, ngươi nhất định là ở đây với em gái ta, hôm nay ngươi lại đem ta lại đây, ngươi... ngươi...

Giọng của cô ú ớ, ánh mắt của cô lộ vẻ muốn điên cuồng lên, cô bỗng khom người xuống bóp vào cổ họng Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước chụp lấy tay cô. Cô dùng sức, chàng chỉ còn nước dùng sức nhiều hơn.

Hai người lăn lộn không ngừng trên đám lá rụng mềm mại. Lục Tiểu Phụng bỗng dựng phát hiện ra mình đang áp lên người cô.

Hơi thở cô kịch liệt, người cô lại mềm hơn cả chiếc lá, cô đã dùng hết sức lực trong người mình.

Sau đó cô bỗng bình tĩnh lại, bỏ mặc hết tất cả không còn chút kháng cự, đợi lúc cô mở mắt ra nhìn Lục Tiểu Phụng, nước mắt đã tràn trề ra mặt mũi.

Trời đất yên tĩnh như thế, tối tăm như thế, bọn họ lại gần nhau như vậy.

Trong lòng của Diệp Tuyết bỗng nhiên biến thành như trái cây đầy mật ngọt tan nhuyễn ra. Bao nhiêu thống khổ và thù hận, chỉ trong khoảnh khắc đều đã biến đi đâu mất.

Nước mắt trào ra, lăn trên gò má nhọt nhọt của cô, chàng đang tính đưa đôi môi nóng bỏng khô ran của mình nếm cạn.

Chính ngay lúc đó, từ trong vũng lầy bên kia, bỗng có tiếng ca theo gió vọng lại.

Tiếng ca bi thương, đủ để người ta sức nghĩ đến mọi thứ thống khổ và thù hận.

Hô hấp của Diệp Tuyết ngưng hẳn lại.

- Có phải ông ta không?

Lục Tiểu Phụng thở ra trong bụng:

- Hình như là vậy.

Diệp Tuyết lại cắn môi:

- Không chừng ông ta biết mình đã tới đây, đang kêu mình đấy.

Lục Tiểu Phụng lẳng lẳng đứng dậy, kéo tay cô lên, làm như đang kéo một người sắp bị chết đuối từ trong nước ra.

Nhưng riêng chàng thì cái người sắp bị chết đuối đó không phải là Diệp Tuyết, mà là chính chàng.

Trừ bùn đất ra, trong vũng lầy còn có gì khác? Lá và cỏ độc nát như, đá viên rải rác, vô số loài côn trùng rắn độc vô danh, đĩa hút máu người trong cái vũng lầy, thậm chí còn có hàng ngàn hàng vạn thứ ly kỳ cổ quái, thứ nào cũng bảo đảm làm người ta muốn nôn mửa.

Nhưng trong bóng tối, cái vũng lầy làm người ta muốn nôn mửa đó bỗng biến thành mỹ lệ, không nói ra được, trừ cái mùi hôi thối lâu lâu bốc lên ra, vũng lầy này đẹp như một cái hồ phẳng lặng mà thần bí.

Tiếng bi ca đã ngưng bật, Lục Tiểu Phụng cũng không bước tới trước. Chàng không thể không dừng lại, bởi vì chàng vừa mới đặt chân xuống đồng bùn, cả người xem tí nữa đã bị hút xuống dưới đó.

Cũng như tội ác vậy, vũng bùn cũng có một sức hút. Chỉ cần sa chân xuống là chỉ còn nước chìm mãi xuống đáy sâu.

Gương mặt của Diệp Tuyết lại càng trắng bệch:

- Anh nói ông ta mấy năm nay vẫn cứ ẩn cư ở nơi đây?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu.

Diệp Tuyết hỏi:

- Làm sao ông ta sống nổi ở một nơi như vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì ông ta không muốn chết.

Giọng của chàng đầy vẻ cảm thương:

- Nếu một người muốn tiếp tục sống, dù thống khổ có nhiều đến đâu cũng đều chịu được cả.

Đây là một câu nói rất đơn giản, nhưng lại có cái đạo lý thật phức tạp ảo diệu.

Chỉ có những người từng trải qua đau khổ mới hiểu được.

Trong bóng tối có người đang than thở:

- Người nói đúng lắm, nhưng lại làm chuyện quá sai. Người không nên đem người khác lại đây.

Giọng nói âm ớ, cay đắng ấy nghe ra không xa lạ lắm. Diệp Tuyết lạnh ngắt cả hai tay.

Lục Tiểu Phụng nắm chặt lấy tay cô, chàng nói:

- Đây không phải là ai khác, đây là con gái của ông.

Không thấy người, không thấy có phản ứng, chàng đối diện với vũng lầy đen tối, lớn tiếng nói tiếp:

- Tuy ông không muốn để con ông thấy mặt, nhưng ông cũng nên nhìn cô ta một chút, cô ta đã lớn chừng này rồi.

Giọng nói của cái bóng bỗng ngắt lời chàng:

- Có phải nó còn giống như thuở xưa, thích núp một mình trong bóng tối để người khác đi tìm mãi không ra?

Đấy là bí mật của cô, cô sinh ra là đã có cặp mắt nhìn được trong bóng tối.

Cô thích núp trong bóng tối, bởi vì cô biết người khác không thấy cô, nhưng cô lại thấy được người khác.

Người biết cái bí mật đó không có mấy ai, người cô bỗng co rút lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô đã nghe ra ông ta là ai rồi?

Diệp Tuyết gật gật đầu, cô bỗng lớn tiếng nói:

- Ông không để tôi thấy ông, tôi sẽ chết ngay nơi đây.

Lại thêm một khoảng yên lặng trong bóng tối, rốt cuộc có một cái bóng đen hiện ra, lại là một cái nhà thuyền hình dáng kỳ dị, không những có thể nổi trên vũng bùn, còn có thể di chuyển qua lại.

- Con nhất định muốn thấy mặt ta?

- Nhất định!

Diệp Tuyết trả lời rất cương quyết.

- Lục Tiểu Phụng, người không nên đem nó lại đây, thật là không nên.

Cái bóng lại thở than, không ai hiểu hơn ông ta cái tính kiêu ngạo và quật cường của con gái mình.

- Ta có thể cho con gặp mặt một lần, nhưng con sẽ nhất định hối hận, bởi vì ta không còn như lúc trước.

Diệp Tuyết lớn tiếng nói:

- Bất kể cha có biến ra hình dáng như thế nào, cha vẫn là cha của con, trong lòng con, cha vĩnh viễn không bao giờ thay đổi, cha vĩnh viễn không bao giờ thay đổi, cha vĩnh viễn là người anh tuấn nhất trong thiên hạ, là người đối xử với con tốt nhất trên đời.

Chiếc nhà thuyền trôi nổi lại gần, đến cách chừng hai trượng, Diệp Tuyết đã tung thân nhảy lên.

Lục Tiểu Phụng không hề cản trở, chàng đã thấy giữa hai cha con nhất định có một tình cảm rất sâu đậm.

Chàng bỗng liên tưởng đến phụ thân của mình, nghĩ đến cuộc đời cô độc và tịch mịch của mình.

Một tiếng la lên kinh hãi làm đứt đoạn dòng tư tưởng của chàng.

Tiếng la phát ra từ trong chiếc nhà thuyền, giọng la là của Diệp Tuyết, nhà thuyền lại trôi đi ra xa, từ từ biến mất vào bóng đêm.

Lục Tiểu Phụng thất thanh gọi:

- Ông không đem cô ta đi được.

Cái bóng đang cười:

- Nó là con gái của ta, tại sao ta không đem nó đi được?

Giọng cười đượm đầy vẻ trào lộng ác độc.

Lục Tiểu Phụng lạnh ngắt cả toàn thân, chàng bỗng phát hiện ra một chuyện đáng sợ:

- Ông không phải là phụ thân của cô ta!

Cái bóng đang ngậm nga lên:

- Vị thủy chi đông, Ngọc Thụ lâm phong...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết ông chính là Ngọc Thụ kiếm khách Diệp Lăng Phong, nhưng ông không phải là phụ thân của cô ta.

Cái bóng cười lớn:

- Bất kể ta là ai, ta đã đem nó đi rồi, người về nói với lão Đào Bả Tử, hấn muốn đòi người lại, kêu hấn lại đây lấy.

Tiếng cười càng lúc càng xa, nhà thuyền đã mất dạng. Vững lầy thần bí lại khôi phục về yên tĩnh đen tối.

Lục Tiểu Phụng đứng yên trong bóng đêm, một hồi thật lâu, bỗng than lên một tiếng dài, nói:

- Tôi chẳng cần phải về nói cho ông nghe. Ông ta nói gì, ông đều nghe rõ từng chữ một.

Chàng không hề lảo bảm một mình, lúc chiếc nhà thuyền vừa biến dạng, chàng nhận ra lão Đào Bả Tử đã đến sau lưng mình.

Chàng không cần quay đầu lại cũng biết vậy.

Lão Dao Bả Tử quả thật ở đó, lão cũng thở dài một tiếng nói:

- Y nói gì ta đều nghe cả, nhưng nãy giờ ta vẫn giữ một khoảng cách rất xa với người. Ta cũng không can thiệp gì đến hành động của người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết ông là người rất giữ lời.

Lão Dao Bả Tử hỏi:

- Người còn biết gì nữa?

Lục Tiểu Phụng bỗng quay phắt người lại, nhìn lão đăm đăm:

- A Tuyết không phải là con gái của Diệp Lăng Phong, cô ta là con của ông.

Lão Dao Bả Tử không phủ nhận, cũng không thừa nhận.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chính vì Diệp Lăng Phong biết chuyện đó, ông mới giết ông ta.

Lão Dao Bả Tử cười cười, tiếng cười thật chua chát:

- Ta không ngờ rằng y vẫn còn chưa chết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông ta sống còn đau khổ hơn cả chết, nhưng ông ta vẫn cố gắng chịu đựng.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Bởi vì y muốn báo thù.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng ông ta không dám đi tìm ông, chỉ có dùng cách này để bắt ông đi tìm ông ta. Nơi đây ông ta quen thuộc hơn ông, lại có A Tuyết làm con tin, cơ hội của ông ta lớn hơn ông nhiều lắm.

Lão Dao Bả Tử lạnh lùng nói:

- Ta ngỡ rằng người nhất định không bị ai lừa gạt, không ngờ kết quả vẫn bị người khác lợi dụng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- May mà kỳ hạn của chúng ta còn chưa hết.

Lão Dao Bả Tử hỏi:

- Người có chắc đem nó về lại trong vòng hạn kỳ không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chắc, nhưng tôi nhất định phải thử xem.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Người tính thử ra sao? Như con cá bóng lồm bồm qua đám bùn?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi có thể làm một cái bè.

Lão Dao Bả Tử trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Cái bè của người có chở được hai người không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Phải có hai người cùng làm thì mới làm được cái bè chở hai người.

Lão Dao Bả Tử bật cười:

- Xem ra cái gã này chưa từng phải chịu thua kém ai bao giờ.

Bên cạnh vũng lầy vốn có khu rừng, hai người cùng hành động, trong khoảnh khắc đã chặt hết mười bảy mười tám cây xuống.

Không phải dùng dao chặt, mà là dùng tay chặt.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Người tước hết lá trên cây đi, ta đi kiếm dây thừng.

Lục Tiểu Phụng cười khỏ nói:

- Làm chuyện chung với một người như ông, có không muốn thiệt thòi cũng không được.

Tuy chàng biết chuyện mình làm có hơi khổ hơn một chút, nhưng phải chịu vậy thôi, vì chàng không biết phải đi đâu mới tìm ra được dây thừng.

Lão Dao Bả Tử cũng tìm không ra, chàng vừa khom người xuống, bàn tay của lão Dao Bả Tử đã chặt vào sau cổ, chàng cũng giống như thân cây, lập tức ngã âm xuống.

* * * * *

Bầu trời u ám, lại còn có sương mù.

Lúc Lục Tiểu Phụng tỉnh lại, chàng đang nằm trên giường của Liễu Thanh Thanh.

Trong nhà không có người, cái bàn nhỏ gần đầu giường có để một bình nước, chần dưới bình có một tờ giấy:

- Nhất thời lỡ tay, làm thương tổn cần cổ, may mà có rượu đây, có thể dùng tạm, tỉnh lại xin uống chút đỉnh, trưa rồi sẽ lại hàn huyên.

Đọc xong tờ giấy đó, Lục Tiểu Phụng mới phát hiện ra cần cổ của mình đau, muốn quay đầu lại cũng không được.

Dĩ nhiên đây không phải là lão Dao Bả Tử đã lỡ tay ngộ thương. Nhưng tại sao lão Dao Bả Tử muốn ám toán chàng? Tại sao không để chàng cứu Diệp Tuyết?

Chuyện này còn có bí mật gì nữa trong đó? Chàng nghĩ không ra, vì vậy chàng chẳng thèm nghĩ nữa, cầm lấy bình rượu, đưa vào miệng uống ừng ực.

Nửa bình rượu vào bụng rồi, bên ngoài bỗng có tiếng chó sủa, lúc đầu chỉ có một con, bỗng nhiên lại biến thành bảy, tám con, chó lớn, chó nhỏ, chó đực, chó cái đều đầy đủ, sủa náo cả mộ vùng.

Trong cái hang núi u bí này, làm gì bỗng có bao nhiêu chó chó được?

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi, muốn ra xem, vừa bước tới tính mở cửa, lại ngẩn mặt ra, bên ngoài chẳng có con chó nào, chỉ có một người.

Một gã mặc áo đen vừa ốm vừa cao, mặt mày vàng khè, nhưng cặp mắt loang loáng rất có thần.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng cười khổ hỏi:

- Người rốt cuộc là người, hay là chó?

Khuyển Lang Quân nói:

- Không phải người, cũng không phải chó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người là thứ gì?

Khuyển Lang Quân nói:

- Ta chẳng phải thứ gì, vì vậy mới đến tìm người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tìm ta có chuyện gì?

Khuyển Lang Quân nói:

- Người hứa với ta một chuyện, ta sẽ cho người biết hai tin tức.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tin tốt? Hay là tin xấu?

Khuyển Lang Quân bật cười nói:

- Từ miệng ta nói ra, còn có tin gì hay chẳng?

Lục Tiểu Phụng cũng bật cười, chàng bỗng xuất thủ như điện, lấy hay ngón tay kẹp vào mũi của y.

Hai ngón tay có giá trị nhất trong võ lâm, tuyệt kỹ vô song nổi danh nhất trong võ lâm.

Khuyển Lang Quân không thể nào tránh nổi, dù y có biết hai ngón tay ấy sẽ thò ra, y vẫn không cách nào tránh nổi.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Nghe nói cái mũi con chó là thính nhất, chó mà mất đi cái mũi chắc là ngày tháng không còn tươi đẹp tí nào.

Gương mặt vàng khè của Khuyển Lang Quân đã biến ra đỏ kè. Y hết còn thờ nổi.

Lục Tiểu Phụng buông tay ra hỏi:

- Nói thử tin tức của người trước xem.

Khuyển Lang Quân hít vào một hơi thật dài rồi nói:

- Tin tức gì?

Lục Tiểu Phụng lại bật cười, bỗng xuất thủ nhanh như điện, hai ngón tay lại kẹp dính vào mũi y.

Khuyển Lang Quân vẫn còn không tránh né nổi.

Lục Tiểu Phụng lại buông tay ra, mỉm cười hỏi:

- Người thử nói tin tức gì.

Lần này Khuyển Lang Quân chỉ còn biết nói thật, bởi vì y đã hiểu ra một chuyện, Lục Tiểu Phụng tùy thời tùy lúc đều có thể kẹp mũi y, dễ dàng như lão ăn mày bắt rận vậy.

- Tướng Quân sắp chết rồi, Tiểu Diệp đi đâu mất.

Đây là những tin tức của y, quả thật đều là những tin xấu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không ai biết Tiểu Diệp đi đâu cả sao?

Khuyển Lang Quân cười khỏ nói:

- Ngay cả chó còn không biết, huống gì người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn Tướng Quân?

Khuyển Lang Quân nói:

- Tướng Quân đang chờ chết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết mình xuất thủ nặng nhẹ thế nào, ta không hề muốn giết y.

Khuyển Lang Quân nói:

- Trừ người ra, nơi đây còn có những kẻ khác.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người khác giết y, tội lỗi lại đổ hết lên đầu ta.

Khuyển Lang Quân nói:

- Vì vậy người nên hiểu ta có hảo ý lại đây. Tướng Quân và lão Dao Bả Tử trước giờ có gian tình.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy ta cũng nên bằng lòng làm cho người một chuyện.

Khuyển Lang Quân nói:

- Ta chỉ bắt quá muộn khi nào người đi, người đem ta theo.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chỉ có bao nhiêu đó thôi sao?

Khuyển Lang Quân nói:

- Đối với người, nó là chuyện nhỏ. Đối với ta, nó lại là chuyện lớn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Được, ta bằng lòng.

Khuyển Lang Quân bồng quỳ xuống, vấp đầu lại ba cái, ngẩng mặt lên thở phào một hơi nói:

- Chỉ tiếc là ta không có đuôi, nếu không ta gắp người sẽ quấy đuôi ba cái.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tướng Quân đang nằm chờ chết ở đâu?

Khuyển Lang Quân nói:

- Tướng Quân dĩ nhiên ở phủ Tướng Quân.

Phía ngoài phủ Tướng Quân là một khu rừng. Khuyển Lang Quân đã đi mất, trong rừng lại có người thở hổn hển như chó.

Còn thở hổn hển được là may mắn. Tướng Quân đã ngừng hẳn hô hấp.

Một người còn đang thở hổn hển, cười trên người y, hai tay đang siết chặt lấy cổ y.

Người này lại là Độc Cô Mỹ.

Lục Tiểu Phụng xông lại, xoay ngược tay đánh lão văng ra xa. Tướng Quân mặt mày đã vàng như giấy, trái tim phảng phất còn đang đập, mắt còn chưa nhắm lại. Y nhìn Lục Tiểu Phụng kinh ngạc, hình như muốn nói gì. Một người muốn nói gì trước khi chết, thông thường đó đều là những bí mật trọng đại.

Chỉ tiếc là ngay cả một chữ, y nói cũng không ra. Lục Tiểu Phụng khom người xuống, trái tim y đã ngừng đập.

Độc Cô Mỹ còn đang thở dồn dập.

Lục Tiểu Phụng xách lão dậy hỏi:

- Các người có thù gì với nhau?

Độc Cô Mỹ lắc đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y muốn giết người?

Độc Cô Mỹ lắc đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy sao người muốn giết y?

Độc Cô Mỹ nhìn chàng, hơi thở đã bắt đầu điều độ lại, ánh mắt cũng dần dần có thần, lão bỗng hỏi ngược lại:

- Người thật tình nghĩ rằng ta là Lục Thân Bất Nhận Độc Cô Mỹ sao?

Không ai ngờ lão lại hỏi vậy, Lục Tiểu Phụng cũng bất ngờ.

Chàng hỏi:

- Người không phải lão ta sao?

Độc Cô Mỹ thở ra, lão bỗng nói một câu làm người ta kinh ngạc:

- Kéo quần của ta xuống.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão một hồi lâu, bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Trước giờ ta chưa hề lột quần đàn ông ra bao giờ, nhưng lần này ta phá lệ.

Độc Cô Mỹ là một lão già, nhưng thịt trên mông của lão lại rắn chắc như của thanh niên.

- Người không thấy có ký hiệu gì trên đó sao?

Dĩ nhiên là Lục Tiểu Phụng không phải không thấy. Ký hiệu trên người lão lớn đủ để người đứng xa cả dặm đường còn thấy được rõ ràng.

Độc Cô Mỹ nói:

- Lấy cây đao bổ khai nó ra.

Một cây đao đưa qua, lưỡi đao sáng rực như tuyết.

Lục Tiểu Phụng cả đời không biết đã làm bao nhiêu chuyện ly kỳ cổ quái, nhưng lúc chàng cầm lấy đao, vẫn nhìn không nổi, chân chừ một hồi lâu, mới cắt được.

Máu tươi bắt phọt ra, một cục gì đó màu vàng rớt từ trong vết thương theo máu phọt ra ngoài.

Độc Cô Mỹ nói:

- Bỏ trái cầu đó ra.

Một nhát đao bổ xuống, mới phát hiện ra hòn bi màu vàng làm bằng sáp bọc lấy một tờ giấy màu vàng, trong đó có một miếng lụa màu vàng, trên đó có đề mấy chữ:

- Tuân lệnh Chương môn phái Vũ Đương, đệ tử thứ tư Tôn Bất Biến phụng mệnh dịch dung, tra xét tung tích kẻ phản đồ.

Phía dưới không những có đạo ấn của Chương môn Vũ Đương, còn có con ấn của Chương môn Thạch chân nhân ấn xuống. Độc Cô Mỹ nói:

- Đây là Chương môn chân nhân dặn tôi phải làm lúc bị nguy cấp, đem ra chứng minh thân phận của mình.

Lục Tiểu Phụng nhìn y kinh ngạc một hồi, rồi cuộc mới thở ra nói:

- Xem ra người quả thật không phải là Độc Cô Mỹ.

Tôn Bất Biến nói:

- Trước khi vào Vũ Đương, tôi vốn là môn hạ đệ tử của Hoa Tứ Cô, dịch dung thuật của Hoa Lục diệu tuyệt thiên hạ, nhưng vì phải đề ý cẩn thận hơn, tôi lại đầu thân vào chỗ môn hạ của Độc Cô Mỹ làm nô bộc, tốn cả hơn mười tháng trời học điệu bộ giọng nói của lão, đợi đến lúc tôi thấy đã không còn trật đi đâu được nữa mới ra tay hành động.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người giết lão ta rồi?

Tôn Bất Biến gật gật đầu nói:

- Tôi không thể nào để bất kỳ ai tìm ra thêm một Độc Cô Mỹ thứ hai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Kẻ phản đồ người đi tra xét ấy là ai?

Tôn Bất Biến nói:

- Người thứ nhất là Thạch Hạc.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hiện tại người tìm ra y chưa?

Tôn Bất Biến nói:

- Cái đó cũng là nhờ ông.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chung Vô Cốt chết về tay người?

Tôn Bất Biến nói:

- Hắn cũng là phản đồ của Vũ Đương. Tôi không thể để hắn sống được.

Ánh mắt của Lục Tiểu Phụng loang loáng, chàng hỏi:

- Ngọc Thụ kiếm khách Diệp Lăng Phong năm xưa có phải từng là môn hạ của Vũ Đương?

Tôn Bất Biến nói:

- Ông ta và Chung Vô Cốt đều là tục gia đệ tử của Vũ Đương, đều bị tiên tổ sư Mai chân nhân trục xuất ra khỏi môn phái.

Mai chân nhân là sư huynh của Mộc đạo nhân, tiếp Chương môn hộ phái Vũ Đương được mười bảy năm, mới truyền lại cho Chương môn hiện tại là Thạch Nhạn.

Tôn Bất Biến nói:

- Chúng tôi mài cứu lâu năm, đều cho rằng dùng thân phận của Độc Cô Mỹ nguyệt trang là an toàn nhất, chỉ tiếc là...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tiếc là bí mật của ngươi vẫn bị Tướng Quân phát hiện ra?

Tôn Bất Biến cười khỏ nói:

- Ai cũng cho là hấn bị thương rất nặng, tôi cũng cơ hồ bị gạt luôn, nào ngờ người nằm trong phủ Tướng Quân dưỡng thương không phải là hấn, hấn thì vẫn đang theo dõi sát tôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ngươi bị lộ tung tích ra?

Tôn Bất Biến nói:

- Hấn vốn là bạn thân của Độc Cô Mỹ, hấn biết được rất nhiều bí mật năm xưa của Độc Cô Mỹ, còn tôi thì không biết. Hấn lừa lời bắt chẹt tôi, tôi chỉ còn nước giết hấn bịt miệng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ngươi đem bí mật này nói cho ta biết?

Tôn Bất Biến nói:

- Hiện tại sự tình ngang trái, tôi không thể không nói, không những tôi muốn ông giữ cái bí mật này giùm tôi, còn nhờ ông giúp một tay. Nơi đây không còn chỗ nào cho tôi ở lại được, tôi phải nhất định mau mau trở về lại Vũ Đương.

Y gắng gượng cười một tiếng, lại nói tiếp:

- Dĩ nhiên tôi đã thấy rõ ông không phải là hạng người bán đứng bạn bè, trước sau gì tôi vẫn không tin ông lại đi cầu dẫn vợ của Tây Môn Xuy Tuyết, nhất định các ông đã diễn trò, bởi vì các ông cũng muốn phá vỡ bí mật của U Linh sơn trang.

Lục Tiểu Phụng lại nhìn y chăm chú một hồi lâu, bỗng thở ra một hơi dài, nói:

- Tiếc quá... tiếc quá... thật là tiếc quá...

Tôn Bất Biến hỏi:

- Tiếc chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tiếc người nhìn lầm người rồi.

Tôn Bất Biến biến hẳn sắc mặt, gằn giọng hỏi:

- Không lẽ người đã quên ai đem người lại đây?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói:

- Ta không quên, ta cũng không quên trong hai ngày nay người đã liên tiếp hại ta ba lần, nếu không nhờ lão Dao Bả Tử, ta đã chết về tay người.

Tôn Bất Biến nói:

- Không lẽ người không nhận ra, đó là ta cố ý làm vậy cho bọn họ xem.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nhìn không ra.

Tôn Bất Biến nhìn dính vào chàng, y bỗng thở ra một hơi thật dài, nói:

- Tốt, người tốt lắm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không tốt, không tốt chút nào cả.

Tôn Bất Biến nói:

- Nếu vậy người phải chết thôi!

Y vừa hét lên, người đã chồm tới, đầu ngón tay còn cách ngực của Lục Tiểu Phụng nửa thước, lòng bàn tay bỗng đẩy ra phía trước, đánh vào huyệt Huyền Cơ, chính là chưởng lực Tiểu Thiên Tinh của Vũ Đương, không những vậy, nhận huyệt còn rất chính xác.

Chỉ tiếc là chưởng lực của y vừa nả ra, huyệt Huyền Cơ của Lục Tiểu Phụng đã không còn ở đó nữa, người của chàng cũng không còn ở đó.

Tôn Bất Biến lật bàn tay lại, Huyền Điều Họa Sa, Bình Sa Lạc Nhận, Bắc Nhận Nam Phi, một chiêu ba thức, chưởng pháp nhẹ nhàng linh động mà dày đặc của Vũ Đương từ bàn tay của y sử ra, không những tận hết công lực, biến hóa cũng nhanh cực kỳ.

Lục Tiểu Phụng than lên:

- Môn hạ đệ tử Thạch đạo nhân quả nhiên giỏi thật.

Câu nói ấy vừa thốt xong, chiêu thức của Tôn Bất Biến lại toàn bộ trật ra ngoài, bất kể y xuất thủ nhanh nhẹn đến đâu, Lục Tiểu Phụng hình như đều nhanh hơn y một bước.

Chương pháp Vũ Đương vận dụng biến hóa ra sao, Lục Tiểu Phụng hình như biết không kém gì y.

Y bỗng ngừng tay lại, nhìn Lục Tiểu Phụng lom lom, rồi hỏi:

- Người đã từng luyện qua võ công phái Vũ Đương?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Ta chưa từng luyện qua võ công phái Vũ Đương, nhưng ta có rất nhiều bạn bè thuộc phái Vũ Đương.

Ánh mắt của Tôn Bất Biến lại lóe lên một tia hy vọng, y nói:

- Nếu vậy người lại càng nên giúp ta trốn ra khỏi nơi đây.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ tiếc người chẳng phải là bạn của ta, người cứu ta một lần, hại ta ba lần, hiện tại ta đã nhường người tám chiêu, chúng ta coi như đã huê vốn.

Tôn Bất Biến cắn chặt răng nói:

- Được, người cứ xuất thủ đi!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đang xuất thủ đây!

Chàng cũng sử dụng chiêu lực Tiểu Thiên Tinh của Vũ Đương, lòng bàn tay nhả ra, đánh vào huyết Huyền Cơ.

Tôn Bất Biến đưa tay qua, nghiêng người một cái, vừa tránh khỏi nhát chiêu đó, bàn tay trái của Lục Tiểu Phụng đã chặt vào sau cổ chỗ huyết quản.

Y ngã âm xuống, còn đang nhìn Lục Tiểu Phụng kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Người không biết ta có hai tay sao?

Lão Dao Bả Tử ngồi trên chiếc ghế cũ kỹ mà rộng rãi của lão, nhìn Lục Tiểu Phụng, xem ra lão có vẻ khoan khoái lắm.

Ghế cũ cũng như bạn lâu năm vậy, làm người ta có cảm giác thoải mái, thật khoan khoái.

Chỉ tiếc là Lục Tiểu Phụng vẫn còn chưa thấy khuôn mặt của lão.

Tôn Bất Biến đang đứng trước mặt lão, nhưng lão chẳng thèm nhìn đến y, lão đối với Lục Tiểu Phụng hiển nhiên có hứng thú nồng hậu hơn bất kỳ người nào khác.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tên này là gian tế, là gian tế của phái Vũ Đương.

Lão Dao Bả Tử hỏi:

- Sao ngươi không giết hắn cho rồi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi không có quyền giết người, cũng không muốn giết người.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Vậy thì ngươi nên thả hắn ra thôi.

Lục Tiểu Phụng bị bật ngờ:

- Thả hắn ra?

Lão Dao Bả Tử hững hờ nói:

- Gian tế thật sự đều đã chết sạch, trước giờ chưa có tên nào sống sót được quá ba ngày.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hắn không phải gian tế sao?

Lão Dao Bả Tử nói:

- Dĩ nhiên hắn là gian tế, nhưng không phải là gian tế của phái Vũ Đương, mà là gian tế của ta, lâu năm lắm rồi, ta có phái hắn đến Vũ Đương nằm vùng.

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra.

Nhưng lão Dao Bả Tử đang cười, cười rất khoan khoái, lão nói:

- Bất kể ra sao, ngươi cũng nên cảm ơn hắn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao tôi phải cảm ơn hắn?

Lão Dao Bả Tử nói:

- Cũng nhờ hắn mà ta mới chân chính tín nhiệm ngươi hoàn toàn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y cũng là người ông sai đến dò thử tôi?

Lão Dao Bả Tử mỉm cười nói:

- Có những người trời sinh là gian tế, người chỉ để cho họ đi làm gian tế, người sẽ không thất vọng tí nào.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Gã này là trời sinh gian tế?

Lão Dao Bả Tử nói:

- Từ đầu đến chân là vậy.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng bồng đá Tôn Bất Biên một cái văng ra ngoài, lẳng long lóc như trái banh.

Lão Dao Bả Tử cũng thở ra nói:

- Làm gian tế chỉ có một chỗ đó là xấu, hạng người đó thường thường giống như lừa, lúc nào cũng bị người ta đá cho hai cái.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi đã đá một cái rồi.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Còn cái nữa ngươi tính đá ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đá chính tôi!

Lão Dao Bả Tử hỏi:

- Ngươi cũng là gian tế?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi không phải là gian tế, tôi chỉ bắt quá là một con lừa, còn ngốc hơn cả con lừa ngốc.

Chàng lộ vẻ rất phần hận ra mặt:

- Bởi vì tôi liều mạng đi cứu con gái người ta, đổi lại là một cái chặt tay, không những vậy, còn chặt ngang vào cần cổ.

Lão Dao Bả Tử lại thở ra một tiếng rồi nói:

- Thật ra chính ngươi cũng nên biết ta nhất định không để ngươi đi cứu nó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi không biết.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Cái vũng bùn đó không những đâu đâu cũng có bầy rập giết người, mà còn có vũng lầy, lọt chân vào là chẳng còn xương cốt gì cả, làm sao ta có thể để ngươi mạo hiểm được?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao không thể?

Lão Dao Bả Tử nói:

- Bởi vì ta cần đến ngươi. Tướng Quân và Chung Vô Cốt đều đã chết rồi, hiện tại ngươi là cánh tay mặt của ta, nếu còn mất đi cả cánh tay mặt này, kế hoạch lâu nay của ta sẽ biến thành ảo ảnh thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ý của ông có phải là nói, hiện tại, ông không thiếu được tôi?

Cái kiểu của chàng nói rất đặc biệt, cũng rất cẩn thận, lời nói đó chỉ cần sáu chữ là đủ nói hết ý nghĩa, lần này chàng lại dùng đến mười bốn chữ.

Câu trả lời của lão Dao Bả Tử lại đơn giản mà mau mắn:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Chính lúc chàng bắt đầu cười, thân hình của chàng đã bay lên như con chim ưng, bàn tay của chàng chính là ưng trao.

Con mồi chính là cái mũ bằng trúc ở trên đầu của lão Dao Bả Tử.

Lão Dao Bả Tử còn ngồi ở đó không tí động đậy, nhưng chàng lại chụp hụt đi.

Cho dù là thủ pháp giao hoạt, nhanh nhẹn đến đâu, cũng khó mà trốn khỏi vuốt chim ưng chụp xuống, chàng xuất thủ còn nhanh nhẹn chính xác hơn vậy.

Nhưng chàng đã chụp hụt, bởi vì lão Dao Bả Tử cả người lẫn ghế đã trượt ra ngoài như một chiếc thuyền trên dòng nước chảy siết. Chiếc ghế gỗ cũ kỹ nặng nề hình như đang ở trên người lão.

Lục Tiểu Phụng thở ra, thân hình rớt xuống, chàng biết lần đầu đã trượt, lần sau lại càng khó mà đắc thủ.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Ngươi muốn xem mặt ta?

Lục Tiểu Phụng cười khỏ nói:

- Ông muốn tôi vì ông mà liều mạng, ít ra cũng phải để tôi xem mặt ông là hạng người nào.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Ta khó coi lắm, ta cũng không muốn ngươi liều mạng vì ta, chuyện này thành công rồi, mọi người đều có lợi cả.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn nếu không thành công thì sao?

Lão Dao Bả Tử hững hờ nói:

- Người có chết đi, cũng không mất mát gì, người vốn là người đã chết rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông sáng lập ra U Linh sơn trang, chính là vì muốn tìm người thay thế ông mạo hiểm?

Lão Dao Bả Tử nói:

- Những người đến đây, vốn đã chết qua một lần rồi, chết thêm lần nữa thì đã có sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Những người đã chết qua một lần, không chừng lại càng sợ chết.

Lão Dao Bả Tử đồng ý điếm đó:

- Có điều ở đây ả núp, có khác gì đã chết?

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng thừa nhận quả thật không khác gì lắm.

Cặp mắt sắc bén như đao của lão Dao Bả Tử đang từ sau cái mũ trúc nhìn chàng đăm đăm:

- Người có nguyện ý ở đây suốt cả đời không?

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Trừ ta ra, nơi đây còn có ba mươi bảy người khác, hình như người đều đã gặp qua, người đã nhìn ra những gì?

Lục Tiểu Phụng cười khỏ nói:

- Tôi chẳng nhìn ra gì cả.

Lão Dao Bả Tử hiển nhiên rất mãn ý:

- Dĩ nhiên là nhìn không ra, bởi vì những thứ gì góc gạnh đặc biệt của mỗi người đều đã được xóa bớt, xem ra ai ai cũng đều là người rất bình phàm tầm thường.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thật ra thì sao?

Lão Dao Bả Tử nói:

- Đến được nơi đây, mỗi người đều là tay cao thủ, mỗi người đều có một lịch sử huy hoàng, đều giống như người, không cam lòng với tịch mịch, không ai bằng lòng sống nơi đây cả đời.

Giọng của lão rất khoan khoái:

- Cơ hội được thấy lại mặt trời của mọi người, là làm được chuyện này.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc mở miệng hỏi:

- Chuyện này rốt cuộc là chuyện gì?

Lão Dao Bả Tử nói:

- Người sẽ sắp biết đến nơi rồi đó!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sắp biết, là chừng nào biết?

Lão Dao Bả Tử nói:

- Chính là bây giờ.

Câu nói ấy vừa thốt ra xong, bên ngoài đã có tiếng chuông vang lên.

Lão Dao Bả Tử đứng dậy, giọng nói càng lộ vẻ khoan khoái:

- Nhưng chúng ta phải ăn cơm trước đã, buổi cơm trưa hôm nay, ta bảo đảm người nhất định sẽ mãn ý lắm.

Thức ăn tuy nhiều, rượu lại rất ít. Lão Dao Bả Tử hiển nhiên hy vọng mọi người đều giữ đầu óc mình tỉnh táo.

Nhưng chính lão lại uống hơn nửa ly rượu bồ đào ở Ba Tư đựng trong một cái ly bằng vàng, sau đó còn rót thêm vào chút ít nữa.

Đấy là lần đầu tiên Lục Tiểu Phụng thấy lão uống rượu.

“Đối với lão ta, hôm nay nhất định là một ngày trọng đại”.

Lục Tiểu Phụng nghĩ thầm trong bụng.

“Vì đợi đến ngày hôm nay, lão ta nhất định đã đợi lâu lắm rồi”.

Mọi người đều cúi đầu, yên lặng ăn uống, nhưng ăn rất ít, đa số không ai uống rượu.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng có thể uống nhiều thêm được một chút.

Sau đó chàng mới liếc mắt nhìn qua một lượt những người đó.

Tuy mọi người đều mặc trường bào rộng thùng thình rất bình phàm, dưới ánh đèn leo lét trong đại sảnh, vẫn còn có vài người nhìn vào đặc thái hơn người khác.

Một người là gã tráng hán mặt mày đầy những vết sẹo như đồng tiền, uống xong hai ly rượu, mỗi vết sẹo trên gương mặt đều biến thành những đồng tiền sáng loáng.

Một người mặt tía râu dài, xem ra có vẻ như Quan Công. Trên hí đài, một người mập phì, cái bụng nhô ra như trái banh. Một người tướng mạo nghiêm

trang như một phán quan đang ngồi giữa hình đường. Một bà lão răng đã rụng gần hết, nhưng lại ăn uống nhiều hơn ai hết.

Còn có vài lão già ốm nhách, đặc biệt yên lặng trầm ngâm. Bọn họ làm người ta chú ý, không chừng là cái trầm mặc của họ. Trừ Liễu Thanh Thanh ra, người trẻ tuổi nhất là một người mặt tròn quạnh, xem ra giống như một tên lùn còn trẻ tuổi. Người lớn tuổi nhất chính là mấy lão già mặc áo đen trầm mặc đó.

Lục Tiểu Phụng thử tìm trong ký ức đoán lai lịch của những người này, người đầu tiên chàng nghĩ đến, dĩ nhiên là Kim Tiền Báo Hoa Khôi.

Người này thân hình cao lớn, uống rượu không kém gì Lục Tiểu Phụng, động tác phảng phất có hơi chậm chạp, những vết sẹo trên mặt làm cho y xem ra thậm chí có vẻ hoạt kê.

Nhưng đợi đến lúc ám khí của y đã ra khỏi tay rồi, nhất định sẽ chẳng có người nào cảm thấy y hoạt kê nữa.

Hoa gia ở Giang Nam là một thế gia nổi danh trong giang hồ về ám khí, y chính là đệ tử đích truyền của nhà họ Hoa.

Thậm chí có người nói công phu ám khí của y có thể xếp trong ba người đứng hàng đầu thiên hạ.

Lục Tiểu Phụng cũng có đề ý, tuy y uống rượu nhiều, đôi bàn tay của y vẫn rất vững.

Còn gã phán quan tướng mạo nghiêm trang, có phải là tổng đường chủ hình đường của bảy mươi hai trại hắc đạo năm xưa, tên là Bối Thủ Truy Hồn Trương Thiết Tâm?

Bà già có phải là Mẫu Viên trong Tần Lĩnh Song Viên? Chỉ vì trái đào truyền thuyết có thể tăng tuổi thọ đó mà cắt cổ ông chồng Thánh Thủ Tiên Viên?

Mấy lão già áo đen này giờ không nói chuyện là ai nhỉ? Còn có cái gã lùn đầu tròn quạnh kia?

Lục Tiểu Phụng không nghĩ thêm nữa, bởi vì Liễu Thanh Thanh đang len lén kéo vạt áo của chàng, thì thầm hỏi:

- Bà vợ của anh đâu?

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra một cái, mới nhớ ra bà ta đang hỏi tới Diệp Linh:

- Nghe nói không thấy cô ta đâu cả.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Anh có muốn biết cô ta ở đâu không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không muốn.

Liễu Thanh Thanh trề môi một cái, làm bộ thờ than:

- Đàn ông quả thật chẳng ra thứ gì cả, nhưng tôi cứ nói cho anh biết.

Giọng của bà ta càng thấp xuống:

- Hiện tại cô ta nhất định đang ở trong nước.

Lục Tiểu Phụng không hiểu:

- Tại sao cô ta lại ở trong nước? Sao bà biết cô ta đang ở trong nước?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Bởi vì cô ta ăn trộm của người khác một tấm áo mưa Như Ý Ngư Bì và bốn mũi Phi Thủy Phi Ngư Thích rồi mới đi.

Lục Tiểu Phụng lại càng kinh ngạc, làm cho chàng kinh ngạc chỉ có hai chuyện:

áo mưa và mũi đâm cá không cần phải ở dưới nước mới xài được. Trong vũng lầy đây bùn đất cũng có thể xài được như thường.

Diệp Linh có phải đi tìm chị cô ta không? Sao cô ta biết những chuyện đã phát sinh ở vũng lầy?

Cái áo Như Ý và mũi Phi Ngư Thích là lợi khí đánh nhau trong nước nổi danh trên giang hồ, thuộc một người rất nổi danh: Phi Ngư đảo chủ Vu Hoàn, không những nổi danh bốn bể, trong võ lâm Trung Nguyên cũng rất nổi danh, không những thủy táng cao cường, kiếm pháp cũng không kém cõi tí nào.

Người này nếu như chưa chết, nếu như còn ở nơi đây, phải là kẻ tướng mạo đặc biệt.

Nhưng Lục Tiểu Phụng không hề nhận ra được y.

Liễu Thanh Thanh còn đang đợi chàng phản ứng, vì vậy bà ta vẫn còn chưa mở miệng.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một hồi, rốt cuộc mới hỏi:

- Chuyện này lão Dao Bả Tử có biết hay không?

Liễu Thanh Thanh cười cười nói:

- Nơi đây hình như chưa có chuyện gì ông ta không biết.

Diệp Linh đi tìm chị cô ta, không lẽ là do lão Dao Bả Tử sai đi?

Nếu không, cô ta làm sao biết được Diệp Tuyết đang ở đâu?

Lục Tiểu Phụng không hỏi chuyện gì thêm bởi vì chàng bỗng phát hiện có người đã tới phía sau lưng mình không phát ra một tiếng động.

Chàng quay đầu lại, lập tức thấy gương mặt không có mặt mày gì cả, chính là Câu Hồn Sứ Giả, người trước giờ chưa bao giờ lộ diện.

Trong đại sảnh, không khí càng trầm trọng nghiêm trang. Mọi người đối với gã không có mặt mày này phảng phất có vẻ sợ hãi.

Y không ngồi xuống, chỉ đứng bất động sau lưng lão Dao Bả Tử.

Y đeo thanh kiếm sau lưng.

Vỏ kiếm hình dạng cổ nhũ, có bảy cái dấu như bị đao chém, hiển nhiên chỗ bị chém đã từng có châu báu ngọc thạch trạm lên.

Có phải đó là cây Thất Tinh bảo kiếm chỉ có Chương môn mới được đeo trong người của phái Vũ Đương không?

Chính ngay lúc đó, Hải Kỳ Khoát bỗng đứng dậy, cất giọng sang sảng như chuông đồng, nói:

- Kế hoạch Thiên Lô bắt đầu!